

אימפרסיה

גלריה ג'ולי מ. תל אביב 2003

עוצם עין אחת / עוזי צור

הקלאסיקן שבקרבתנו

הקלאסיקן שבקרבתנו
עוצם עין אחת
תרבות וספרות עיתון הארץ
20.6.03
עוזי צור

גם ציוריה הנוקדניים להפליא של מרב סודאי כמו מתפרקים אל תשתית הראייה, אך ארץ דיה מתחלפת בהם בתופת המזרח תיכונית, ואל הפונטיאליזם האירופי של סרה חודרים שלדי אוטובוסים מפויחים וארונות קבורה. בהמשך מתחלף הניקוד הרוטט בשתי וערב מחושב של דמוי עבודת גובלן; פני אשה נמסות אל סייסמוגרף של כתמי חום משתנה, וקשה להגיד אם היא צועקת מאושר או מכאב. גבר גוחן אל אדם ירוי, ובנוף הירוי פורחים פרחי דם העונים לפרחי הקיר, והכל מתפרק לצלבי הרקמה, לפשטנות הסכמטית ולעמלנות הדקורטיביות. בהמשך מחקה עבודת המכחול את דוגמאות הרקמה הפלשתינית והסגנונית ששמה יצא בעולם, ובה נשזרים – כמרבדי זיכרון עממי שרקמו אלמנות ואימהות – תמונת הילד המוטל מת בזרועות אביו, אותה פיאטה של האינ-תיפאדה האחרונה, ארוגה על פני הרוגים אנונימיים ואישיים כאחד.

ולבדן, לעצמן, על מרחבי הקיר, שתי נערות מחבקות זו את זו, ב"רקמה" כפרית אירופית, מוקד פות מסגרת פרחונית – והן כמו צופות בפאסיוויות בזוועה הנוקדנית, ונאחזות זו בזו. ההתנגשות המכר וונת שיצרה סודאי בין המתיקות הצבעונית של אומנויות נשיות לבין המראות הזכריים, הקשים, המדממים, צפויה מדי, והיא מתחוללת שוב ושוב באמנות המקומית והעולמית (רות אגסי, ג'ומאנה אמיל עבוד ואחרות). אף על פי כן יש בעבודותיה של סודאי איזו עקשנות מצטברת, המחלחלת מתחת לעור.

ביקורות

מרב סודאי

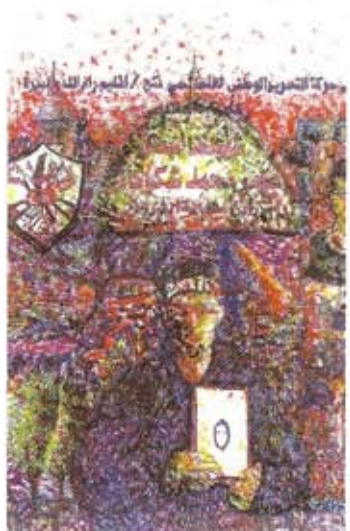
"אימפרסיה", גלריה ג'ולי מ., עד 27.6

צריך מידה של העזה לקרוא לתערוכה הנערכת בשנת 2003 "אימפרסיה", כשמה של יצירתו של קלוד מונה שטבעה את המונח "אימפרסיוניזם". גם הכחירה בטכניקת הפוינטליזם, מארג של נקודות המצטרפות לשלם אחד, המאפיין בעיקר את האמנות הפוסט אימפרסיוניסטית, אינה מהלך שכיח. זאת במיוחד כאשר היא נעשית במודע, ולא מתוך רצון לחקות את ציירי התיירים במונמרט, אלא כאמירה של אמנית צעירה ועכשווית על תקופתה ועל המציאות בה היא חיה, באמצעות האבסורד שבציור בטכניקה פסאודו אימפרסיוניסטית.

מרב סודאי מציגה שתי סדרות של עבר דות בגלריה ג'ולי מ., על נייר משי ובד. הטכניקה היא כאמור פוינטליזם, כאשר העבודות על בד מחקות מראה של גובלן. סודאי בחרה דימויים ממאורעות האינתיפאדה, והם נעים בין דימויים קונקרטיים, כמו אנשי זק"א העומדים ליד אוטובוס וגופות עטופות, ועד לדימויים על סף המופשט, של כתמים בצבעי הסוואה.

העבודות הטובות יותר בעיני הן אלו המחקות מראה של גובלן. סודאי ציירה את המסגרת המעוטרת באורנמנטיקה טיפוסית כשבפנים דימוי הנראה כפרגמט נט מסצינה שלמה. הבחירה בקיטוע ובהיעדר נרטיב ברור, לצד הריצוד הנובע מהטכניקה, מעניקים עניין ואיכות גבוהה לעבודות. הבחירה הצבעונית מפקיעה עבודות רבות מעולם המציאות לתוך דיון פנים אמנותי ולכן הן מעניינות יותר. עניין הגובלן מתקשר כמובן למלאכה נשית, אך כאן נדמה לי שהדגש אינו על ההיבט הנשי, אלא על הניגוד הנוצר בין הדימוי לפרקטיקה.

נקודה זו עולה גם בחקשר של העבודות על הנייר, אך סדרה זו, ובמיוחד העבודות המכניסות את המציאות לתוך סד של נקודות צבעוניות, היא בעייתית. הבחירה בנייר משי, התלוי ברישול, רפוי וקרוע ביד, היא לכאורה מתריסה, כך גם השימוש כטושים, שנתפסים כחומר יצירה עממי. העוצמה והאינטנסיביות המצויות בעבודותיה של טל מצליח למשל - שניתן להשוות בין עולמה האמנותי לזה של סודאי - אינן משחקות כאן תפקיד מרכזי, והעבודות, אף שמבחינה אסתטית הן יפות, נותרות מעט סתמיות. הילה שקולניק

העבודות הטובות יותר בעיני הן אלו המחקות מראה של גובלן. סודאי ציירה את המסגרת המעוטרת באורנמנטיקה טיפוסית כשבפנים דימוי הנראה כפרגמט נט מסצינה שלמה. הבחירה בקיטוע ובהיעדר נרטיב ברור, לצד הריצוד הנובע מהטכניקה, מעניקים עניין ואיכות גבוהה לעבודות. הבחירה הצבעונית מפקיעה עבודות רבות מעולם המציאות לתוך דיון פנים אמנותי ולכן הן מעניינות יותר. עניין הגובלן מתקשר כמובן למלאכה נשית, אך כאן נדמה לי שהדגש אינו על ההיבט הנשי, אלא על הניגוד הנוצר בין הדימוי לפרקטיקה.